

Ћ Песников избор

Рајко Лукач

ЖАР

Песме нам немају ђаметии ал имају жара
(Бранко Миљковић)

Недалеко од моје куће била је ковачница у чије двориште сам радо одлазио у дјетињству, да сакупљам одбачене поткове за продају и дивим се снази и умјешности младог ковача са кожном прегачом и нагарављеним образима.

Највише ме је веселило да гледам поткивање. Занесено сам зурio у ковача док се завлачи под коњски трбух и хвата коња за ногу, коју вјешто преклапа у кољену и намјешта копито на своје бедро, да га оструже турпијом и обреже кљештима. Поткову би скинуо са каиша, те један по један чавао вадио из уста, као да сам себи вади расклимане зубе, и кроз рупице поткове укуцавао их у копито.

Како су расле школске обавезе, било је све мање времене за безбрижна луњања по селу. Тако сам се одвикао и од свакодневних шетњи до ковачнице. Одлазио сам у њено двориште, ишарано скорелом коњском балегом, само кад треба да се нека кућна алатка прекује, исправи или поклепће.

Док је ковач ногом помјерао велики мијех и разбуктавао жеравице испод мотике коју сам донио да је окали и наоштри, ја сам разгледао ковачки алат окачен на зиду и расут по великој дрвеној тезги изнад које је стајао загарављени натпис: *части сваком – вересије ником!* Хватао сам један по један предмет и дивio се њиховим облицима. А онда ми је поглед привукао дупли новински лист.

Били су то листови из средине *НИН*-а, новина за које никада нисам чуо, нити се досјећао шта би њихово име могло да значи. На де-

сном листу, са кога је било откинуто повеће ћоше, угледао сам дугачак низ стихова уоквирених дебелом цртом. Више пута превукао сам длан преко згужване хартије и прочитао прву строфу.

До тада сам пјесме виђао само у књигама и читанкама, и било ми је чудно да се објављују и у новинама. Налазио сам их у школским листовима, али то су били ученички радови или пјесме за дјецу, као и духовитости у стиху на посљедњој страни *Загрудара*, недјељника на који је отац био претплаћен, али ово је била толико озбиљна пјесма да сам с невјерицом загледао њене стихове.

Наслов је остао на отцијепљеном парчету, али ми то није сметало да се удубим у читање и осјетим љепоту пјесме. Прочитао сам је више пута и сваки пут био очаран сликама које су ријечи стварале у мојој глави. Ријечи што су се разлијевале хартијом као усијана лава која се не може ничим ограничити.

Пожелио сам да запамтим стихове, али сам ја нерадо и за школу учио пјесме напамет, тешко и мучно, па ни неколико читања у полу-праку ковачнице није могло бити успјешније.

Из читалачког заноса тргао ме је ковачев глас. Мотике су биле готове. Узео сам их, ушице им натурао на цијев гувернала и узјахао бицикл, а згужвани листови остали су на ковачкој тезги.

Пјесма из ковачнице ми ни на тренутак није давала мира. Шта год радио у кући, кроз моју главу су се ковитлали стихови. Нисам их баш запамтио, али њихов смисао није ме напуштао.

Чудило ме је и што се стихови у њој нису римовали. И све остало у њој било је некако другачије, и ја нисам умио да то себи објасним, колико год наслућивао њену чаролију.

На крају сам узео оловку и сјео да и сам пишем. Огласило се црквено звоно и пало ми је на памет како то није случајно, да бих могао писати баш о звону и покојнику чију је смрт оглашавало. Али је одмах искрсао и проблем – коју ријеч узети за наслов: сахрана, спровод, погреб, укоп? Тек кад сам их све четири записао и оставио избор за касније, стихови су кренули готово сами од себе. Тако су и риме, саме од себе, кренуле, што ме је изнервирало и прецртао сам трећи и четврти стих.

Наставио сам да описујем звоњаву и колону која споро корача узбрдо за покојником. Кад је пјесма била готова, веома задовољан и стиховима и собом, одлучио сам да, чим сване, одем у ковачницу и узмем новинске листове, па да „Погреб” упоредим са безименом пјесмом од штампаном у њима.

Поранио сам и затекао ковача како са неколико новинских листова потпаљује ћумур на огњишту испод мијеха. У очајању сам погледао на тезгу, али познатих листова није било на њој. Пјесма, распиривана дахом из мијеха, претварала се у жар.

Поражен призором, нисам више марио ни за сопствене стихове. Брзо сам их заборавио, као све пјесме које сам морао да учим напамет, а престао сам и да мислим на спаљену пјесму на ковачком огњишту. У глави су ми остали само почетни стихови „Погреба”, и то прве варијанте, са римом:

*У шорњу коноџац њовлачи кљакави Васо
и звоно се њијано клаши, бруји и јеца,
као на њиредби коју је организовао АСО¹,
а за лоџиом у цинџору² циче весела дјеца.*

А неколико година касније видјећу да је остао у мени и запретен жар из ковачнице, и да се, с времена на вријеме, као жар-птица из сопственог пепела, претвара поново у пјесму и радост што доноси писање.

ЧИТАОЦИ ПЈЕСАМА

Ми се однекуд знамо? Из редакције?
Нисте уредник? Да нисте онда пјесник?
Па шта сте? Из књижаре, кажете?
Женско или мушко? С књижевне вечери?
Читалац пеозије сте!? Зар Ви постојите?
Какво изненађење! Нисте дух?
Имате ли доказе за такву тврдњу?
Ви се шалите? То не приличи
Вашим годинама, зар не?
Ево, заборавићу шта сте рекли!
Има вас још? Ма шта кажете?! Гдје?
Немојте тако. Имам осјетљиво срце.
Имам и слабе живце, лако се узбудим
због неистине. Не лажете? Али, како?
Мјесто да пишете, ви читате? Сви?
И док лежите? Из хобија? Из љубави?
Причајте то другоме! И баш стихове?
Зашто, побогу? Немојте да Вас ко чује.
Да неко стварно повјерује како вас има.
Да се сазна међу пјесницима, па да пера
зауставе. Да остану без славе, без хонорара.
Тај хор ара. Без дара, публике, пара.

¹ Скраћеница за Актив социјалистичке омладине (прим. аут.)

² Црквено двориште (прим. аут.)

АКАТИСТ

Господе, прочитај ову књигу
и напиши позитивну критику,
смјело поздрави таленат. Пусти скакавце
и жабе, огањ и губу на оне који упиру прстом
и тврде да је нечитка. Похвали је и чувај
од јеретика, садужеја, књижевника и фарисеја,
како на овом, тако и на оном свијету, амин.

Господе, склопи новине и завири у ову књигу,
кришом, не палећи свјетло у рајској библиотеци,
јер она је Мјесец и твоја свјетлост се одбија
од њене површине, а слова се подижу са папира
и блиједе као озон у твојој бради, амин.

Господе, ако је купиш,
држи ову књигу над књигама
осталим на својој полици, јер она се
ужасава радног стола, преписивања,
читања напрескок, у себи и наглас,
анализирања, прстију невјерног Томе,
узора и сродних текстова, амин.

Господе, прими књигу коју си наручио
и која се зноји у поштаревуј шапи.
Помилуј и благослови, јер она је
доспјела на тржиште и нема јој повратка,
јер пред њом су небројне кушње,
читалачка грозница, критика, хулитељи,
сајмови са гомилом палом ничице,
књижевне вечери, жирији и награде, амин.

Господе, нећеш ли у овом свијету
загађеном новинама и лијепорјечивошћу
окривити и ставити на индекс, на ломачу,
у библиотеку коју ће бомбардовати,
ову књигу што сања да је бестселер
преведен на бар двадесет пет језика,
школска лектира, класично дјело,
умирујуће средство, пилула за спавање,
домаћа животиња, амин.

Господе, не замјери
овој књизи нестварна садржаја
што се бави аутором и самом собом,
што је лична и жели да буде распродата,
што се упушта у ауторекламу, што се подаје,
што ми доноси новац и углед, што је дебела
и што није написана, амин.

СЛОВОЉУБИВИ, ТИЦА

Девет је година како нисам
видио ни дотакао књигу.
Пуних девет година не ставих
ријеч у уста, ни глас, ни стих.
Мних да уждим уљаницу
и ножем урежем слово на сто.
Мних да у зид уклешем ријеч,
у жбуку да утиснем руку
која заборави писмена.
А под уљаницом само сјена
писаљке које већ годинама нема
под прстима. Једино још тица,
високо над главом, расклапа
крила као књигу и сама се чита
у ваздуху, у слуху потоњем.

МЛАДИЋ

Кад умре, валови ће једнако запљускивати
бродницу и острво по којем сад скита
његова сјенка, дрхтећи пред голим тијелом,
пред мишицама младића што жали и жуди
за љубавном игром на жалу, за загрљајем
и зовом у заједничку шетњу
по камену и макији, лавандом.

Кад умре, зна да ће крици галебова
једнако ударати о стијење, о једра
и заставе под којима ознојени галиоти
броје завеслаје и заласке Сунца на пучини,

о мараме забраћених жена, што на молу
чекају кљун крме и пуне мреже, морнаре
у пјени олујног мора, поломљене катарке, весла.

Кад умре, зна да ће једнако стајати
у сјенци маслине и сетно гледати
треперење ваздуха у подневној јари
и младу козу како се упиње да обрсти
горке листове изнад себе, са зриковцима
бијес мекећући, осе и муве млатећи репом,
а низ путељак замицаће његов лијес.

ЖИВЕ КЊИГЕ

Градски аутобуси су библиотеке
препуне књига што се пишу и читају
истовремено, мислима и сликама
у главама путника, без ријечи,
са интерпункцијом од пригушених
уздаха. У њима на стотине људи
одслуша свој унутрашњи монолог,
ишчита нове странице свог живота,
ишчуђава се и стријепи, брижи
и јада се себи до излазне станице,
или с радошћу упире поглед
у оно што било је и оно што
очекује да буде колико сутра.

За дугих и кратких вожњи, стиснути
тијелима других, дахћући у вратове,
ознојени и воњави, сви су одвећ далеко
у себи и сами, као на брисаном простору,
и дрхтаво листају своје судбине, голи
пред собом, у том мноштву, и прозирни а
хирурзи, себи у ране и ожиљке загледани,
у своју тајновиту унутрашњост, у велове
којима се од свију скривају.

Многи би заплакао над собом, други би
радо запјевали од задовољства, али сви
ћуте у тој вавилонској библиотеци,

у храму гдје се под притиском осталих
дубоко понире и бјежи далеко у себе,
гдје се приноси сопствено сјећање
и тајно ужива у његовим слатким
и горким плодовима, у опојном
вину привида. И какве све мисли сину,
каква реченица се испише, прочита,
као траг муње, једном и никад више!

Смјерно или робусно, срљајући или
чекајући да прво други уђу, стајемо
у градски аутобус и самоувјерено се
у се, у свој амбис бацамо, падамо
будни у том сну и осматрамо себе,
слој по слој: свако свој спелеолог а
на танком конопцу њише се и дрхтавом
свјетлошћу карбитуше освјетљава
најдубљу пећину, сопствену душу.

Улазак у аутобус је улазак у себе,
у самоћу која нам се једино сред мноштва
пружа, у којој сви, упркос гужви и напору,
скрушено отварамо најдража штива за себе,
литерарни *perpetuum mobile*. Као плочник
исписан кредом на киши, ми смо боди арт а
жива књижевност на ходочашћу из кварта
у кварт, до своје свакодневне хабе,
микро издање сопствене књиге,
староставне и у само једном примјерку,
једном даху, што је попут клијешта крабе
сви грабе унутрашњим видом.

ПОРТРЕТ УМЈЕТНИКА У СТАРОСТИ

Уредно сложени слојеви интрига и индига,
увијени око ваљка писаће машине
као свици римских поклисара.
Одвећ често мисли о себи
као о врећи препуној брига,
а о својим бригама као о мишевима
који га једу изнутра. Једном ријечју:
и о себи говорећи а склон је интригама.

Заспи ли за столом, обично сања да га слон
носи на леђима, као цара, у златној сједељци
да се њише изнад понора, изнад ада, али он чита
новине, он се вјешто оградио од пада, од Бога
и Божјег погледа, од народа, од свега, као на јави.

За писаћим столом тако, будан или снен, дечко
дочека зору, протегне се и приђе прозору,
и кад се очи навикну на маглу, на трен
посматра псећим погледом Робинсона
на пустом углу, како чека први аутобус,
па да усрећи путнике голим гениталијама, што
и сам, уосталом, чини огољеним метафорама.

И шта још рећи о Ивану Прозном,
како већ дуго, од првих награда, ласка себи?
Шта дописати на залуд увучен папир у машини?
Или да само угасимо свјетиљку под којом лагано
гасне вид и клати се старачка маска сфинге,
чију сјенку свјетлост лијепи на влажни зид,
низ који капљу минуте, сати?

НОЋНА ПОРЕЂЕЊА

Наш Иван Прозни празни главу по хартији:
чињеницу по чињеницу поклања читаоцу.
Тако је некад оцу даривао оцјене, похвале,
Партији чланарину, добровољне прилоге.

Оловку доживљава као славину: одврне
и млаз ријечи сам од себе тече, обнавља се
језички *perpetuum mobile*. И лоше бачен
камичак, повуче лавину на његовом столу.

С почетком вечери једноставно крену глечери
у глави, клизну низ папир. Остају дубоки трагови,
призори који га усхићују више но што би прозори
да устане од стола и загледа се кроз њих, у ноћ.

Зато сједи, спокојан, стишћући графитне чесме
и одбијајући да прихвати како ће тај меланж
ноћни, то нешто између приче и пјесме,
у сливник да отече. Он је пјесник и може му се

да ужива до миле воље у вечерњој пози,
претачући привиђења у поређења, у метафоре,
а кад се тргне из заноса, биће опет само човјек
пун гађења над собом, склупчан у кревету, у грози.

Или ће пак да тумара по соби, као по животу
што је, монашком келијом, препуном дима свијећа,
крлетком коју ни зубима неће отворити, већ
метком у сопственом челу, у грудима.

СВОЈ ПОСЉЕДЊИ ЧИТАЛАЦ

Сједи, скупљених вјећа,
скупљених рамена изнад романа
којег је донио испод пазуха и којег
чита без даха, без воде и круха,
или легав на леђа, и наћуљеног уха а

као да ће молитву, плач чути,
самог Бога, као што га чу Мојсије,
и још присније, јавиће му се са Тавора
свјетлошћу говора, огњем језика, и хор
херувима запјеваће псалме, *Огу радости*

трубиће оркестар пред зидинама Јерихона,
заклатиће се и звона Нотрдама,
али скрама леда не отпада са слуха
његове публике, нити се његове ријечи,
сви ти свети призори, дотичу кога.

Сит прозе, склапа корице и роман,
као поломљену Плочу Закона, одлаже
у орман. Сад листа пјесмарице: побожно,
очима икона обасјаних свијећама,
гута стих по стих, уткане у триптих,

као разнобојна вуна у тепих
по којем шета, гласно читајући
ријечи поново од Бога дошапнуте
ни за кога, нијеме, пале као сјеме
на камен, на уши глувог свијета.

МОЛИТВА У БИБЛИОТЕЦИ

Нахрани ме ријечима, одговорима ме нахрани,
украши бижутеријом интерпункције,
ђерданима слова ме окити, Оче.
И књиге с небеског свода препиши
на груди, по тијелу, свуда. На очи.

Здјелу ријечи стави на часну трпезу
и реци свима да уживамо у јелу и пићу:
хоћу себи да личим на Христа,
да једном књигом описменим
бар триста хиљада чељади
и одем да, као по води, ходам
задовољан по библиотеци.

Да храним се њеним листовима
и у њих умотаним ситним плодом језика,
спорим ходом узмичући пред ћутањем.
Јер пјесме се једу у ходу, и наглас
гутају се ријечи из књижице
коју су прије нас вјекови
као вукови раздирали.

О, нахрани ме, нахрани ријечима, римом,
украши бижутеријом интерпункције,
ђерданима слова ме окити, Оче.

ГРУПНО ПУТОВАЊЕ С МОЈСИЈЕМ

Поведи нас, још једном бар, Мојсије,
из нашег празног живота, као што ће вјетар
из свенулих тијела да нам душе изведе
у вјечну шетњу. Макар у огледало, у привид
поведи, јер овдје заборављамо све што ће бити.
Овдје и себе, своје биће, заборависмо, и тебе
који једини знаш наш пут кроз пустињу
и како да се кроз пјешчани сир и таласе
пробију масе на митинг. Нека Мисир буде
што даље, а ми да не закаснимо на изборе,
у говоре, у туђе ријечи да потону уши,
што нам као слону покривају уста, очи.

На вријеме изведи из ћутања, као жене
што су нас из крчми, и учини да будемо и ми,
бар трен, други и другдје. Одгурни наше санте
из досаде, из чауре нас ишчачкај, из фиоке.
Де, одгоди наше смрти и изведи нас, њежно,
из рушевина, као што нас из мајчине утробе
поведе бабичина рука, или рука гувернанте
кроз врт, у вријеме изведи, у вјечност, пјешке.
Скини с вртешке, из окретних врата нас избави,
лијене и троме поведи у Јудеју, себи у траг
да уђемо, свако своју идеју као тег у наручју
носећи. Спаси нас окрутних и крени пред нама,
уз бријег. Кад се море повуче, раздвоји вријеме,
пређимо с ријечи на дјела. И натраг. Као пијесак
кроз прсте. Кроз снијег. На праг од дома
којег ће спржити угар грома.

ЧИТАЈУЋИ СЕБЕ

Бог је религиозан. Вјерује у црну мисао,
коју уврћу чекрци Торе, вукући је из мене,
из мемле. Његов алтер его сам. Побожно ми
изговара име, клечећи пред огледалом,
у коме је мој лик, додирује ме. Да ли обојица
постојимо? Пита се, не налазећи више о нама
ниједне ријечи по новинама, о хљебу и соли,
о ћилибару и свили, о знамењу на земљи и небу,
ништа о крви која тече из њега у мене и обрнуто.
О, с каквим само поносом, каквом надом рече:
„Ми!” и настави да моли, додирујући челом,
носом, хладни камен, дланом груди држећ,
другим од људи кријућ молитвени жуљ.
У екстази, у коми, сања да рикшом вуче ме
од храма до храма, храмајући по светој стази,
по мукама ходећи, преклињући да се и сам
помолим себи. Буди се, ужаснут што га
не препознах док лежао је наузнак
међу просјацима и што му не бацих тада
новчић с ликом својим а иконицу коју би
длановима да грије. О, гријех да ли је будити
оног који те сања, потом на јави остати

нијем пред тобом, Боже, који ми се
смјерно молиш? Зашто ти треба
опрост од раба твог? Ја сам само Јов,
и кад кажњава ме и кад ми се моли Бог.

ПОСЛИЈЕ ХРИСТА

Чврсто обећао да своју душу
неће пустити на небо. А нису
сигурни ни тијело да је у гробу.

Нису, ваљда, гробари криви.
Народ ни чланови. Био је
престао да крвари, да дише.
Да се квари почео. Одложио се
међу своје ствари. Одјећа у одјећи
постао, перо што више
не лети и не пише.

Свијет се одасвуд сјатио,
а он се осамио, смањио.
Некако се повукао у се, у лијес,
јадан што једини је мртав,
па испаде да се сам и сахранио.

Нико није крив, до он,
што је укоп превазилазио
све расположиве снаге, идеје.
Нису били начисто треба ли га
прије или касније, треба ли уопште.
Ето, и послје живота пратио га
склоп чудних околности.

Какав пех а немати
и загодно право на грешку.
И к томе управо тад направити
ону тешку, неопростиву а нестати,
необавјестивши никога од страже,
од новинара. Па ни мати да ти
не зна више гдје си, ни отац,
ни сам прокуратор, друже!

Шта?! Јудеја те на сва уста жали,
а ти можда и жив а шета
подмлађени илегалац,
бере руже, пуши пробрани дуван,
испија свој виски с млаким ледом.

ПЛАВУША И ПУТНИК КРЕЋУ НА ТРЖИШТЕ

Заинтригирао их наслов Из прве
Осјетили дозу романтике По мирису
Златну пређу између редова Одмотали
Одмрсили значења Пророковали прођу

Суочиле се и сагласиле Суђаје
Већином гласова Огласиле новине
Телеграм од Пеђе: Честитам!
Там-там преко брда и долина
Он дотрчао Потписао Дао
Свечану заклетву главном уреднику
Славио Упијао похвале Частиио

Шеф пропаганде на сва звона ударио
Позив за претплату Одредио
Повољну рату Одрао
Кога је стигао Дао висок
Процент аквизитерима Неодољив
Рабат књижарама Опколио тржиште
Са свих страна Уздрмао Привреду државе

Милиле чете купаца Исписивали
Дирљиве посвете За рођендане Оне
Узвраћале Скидале папилотне Доње рубље
Уз дискретно освјетљење Отварале
Странице и латице Непце и данце Истовремено

ЛИСТАЊЕ ПРЕД САН

Опасно приближен полици с књигама
Нестрпљив Библиотекарка мјери
Пулс Притисак ЕКГ Храбри
Пере ми знојав длан
Спушта књигу

Очаран излазим
Стежем на груди Тајно цјеливам
Преносим преко прага
Одмах гасим телевизор
Гледам између редова Кроз лупу
Одгонетам наслов Ослушкујем
Мазим Листам Горим

Заклињем се да никада нећу читати другу
Да ћу избјегавати излоге рекламу рецитале
Суши ми грло Упија прсте Пристаје
Да заједно легнемо

ЈЕФИМИЈА, СЛИЈЕПО КУЦАЊЕ

1. РИЈЕЧИ, СЛИЈЕПО КУЦАЊЕ

О, лијепо изговорена ријечи,
ријечи одсудна а одсутна из мојих уста,
слијепо откуцана, дошапнута,
истиснута из тубе на папир, из вене,
искашљана у ропцу, у самртничкој постељи!

О, реченицо, гипсана махуно
набијена словима, интерпункцијом!
О, ожиљци од уједа писаће машине,
из чије чељусти варниче свици слова
и као чичци хватају се за бјелину!

2. ГОВОР, СЛИЈЕПО КУЦАЊЕ

Сувог грла,
послије језичког смећа у новинама,
нарикачо, лижеш измрвљене ријечи
у пишчевој шаци, глођеш папир,
мрљу туша, три тачке, илустрацију.

Слова ухваћена у паучину рукописа,
говор закопан у разблатњен рјечник,
халапљиво, пуним устима,
као шапирограф, мљацкајући,
жваћеш неукусне типографске љуштуре
и грицкаш орахе графема.

Да утолиш говорну глад
и жеђ за писањем на машини, слијепо,
слушајући наћуљеним ухом диктирање
узбуђеног паликуће под прозором,
са распламсаним рукописом под пазухом.

Поезију ће сви писати,
овај стих је мамац на упитнику
који спуштам у твоје ухо, Јефимијо, ћутиш
и реченица удјевена у иглене уши
пузи по платну.

ДЈЕВОЈКА СА ФОТОГРАФИЈОМ ВОЉЕНЕ ОСОБЕ КОЈА ЈЕ НЕСТАЛА

лута вашаром и замишља га
са псом на ланцу и лијепо расположеног
у некој кући на ниском сједишту замишљеног
у поцијепаној кошуљи крвавог
са усиреним ријечима на усни
под липом изговара њено име сам

уснулог под шеширом у пшеничној жези ознојеног
у аутобусу скривеног новинама и гладног
загледаног у оловну пустињу насловне стране
жедног и гологлавог у пљуску на коњу у касу
мршаваг у болници окруженог астматичарима
ослоњен о црквени зид ћути

срамежљивог на гозби са чашом у шаци
пијаног у киши што добује порцуланом
уморног крај стазе вади трн из табана зијева
немоћан стење под дебелим слојем лишћа

невеселог на обали смркнутог у чамцу
гладак и влажан насапуњан плови кроз сумрак
на таласу који му враћа сломљена весла
широким замасима руку измиче дубини
њеним прстима у тијесту и погледу
перју над постељом успоменама сну
под жутом скрамом блијед на слици замагљен
покапан воском пресјечен сјенком чирака нагорео

ПЛЕС СА СИРЕНАМА

Свукле смо се више но икад.
Жена је, додуше, тврд орах у пијеску,
рекао си морнарима, који те нису чули
од воска у ушима, од шума мора у шкољкама.

Пјевале смо добродошлицу глувацама у чамцу.
Вашем једру махале су мараме ознојене у шаци.
Све бржим њихањем тијела, свлачећи се,
отресајући крљушти са бутина и трбуха,
љуљале смо острвце под ногама,
надносећи се над таласе, тонуле
у пијесак, надале се.

Скамењене у наклону, остале смо под боровима,
риђе и нијеме, загледане у торзо младог бога.
А таласи, заљуљани ноћним корацама дјевица,
вукли су вас на пучину, носећи вјетар у једрима
и ликове на води исјечене веслима.

Ваши гласови су треперили у перју галебова.
Они су вас опонашали тромим крицима.
Они, у варљивом махању крила
над одсјајем воде и весла.

ТРОЈЕРУЧИЦА. СТИХИРЕ СТРАХА.

У једној дозвола за рад и молитву,
у другој пасош, у трећој писмо.
Света водица на длану, на другом
отров. Мелем на трећем. Талог кафе
и кап живе, грозд. На једном новац,
на другом бритва, на трећем опет
перчин одсјечен. Кап крви, кап меда
и кап олова. По кап зноја у сва три.
У два очи, на трећем суза.

У овој луч, у оној мистрија,
у тој печат. Једној прсти на орозу,
другој на балчаку, трећој на перу.

За истим тањиром, писаћом машином,
клавиром, шаховском плочом, књигом.
Одсјечене, једна другу додаје трећој.

ЉЕПОТИЦА ЗА ГРУПНО ГЛЕДАЊЕ

Устоличена у фризерском салону, све љепша,
крунисана хаубом, конзумираш модни часопис,
опијаш се чипканом хаћином, спаваћицама,
спортским кројем, перјем и крзном,
натапирана, свезана за престо, стрпљива,
за ноћни излазак, за загрљај натемпирана,
лансирана у високо друштво, у маглу, јасна,
израњаш из метроа у поликолорну кишу,
међу коваче лажне среће и коваче сјаја,
далтонист хвали твоју шминку, потом,
уз музику раштимане гитаре у ходнику,
загледана у горгоне, у три љута телевизора,
у обале обасјане филмским звијездама,
у мумије умотане индигом, у једноноге
балерине у куглани, лавиринту, библиотеци,
оборене међу кеглама, под лавином књига,
док звони телефон свезан за зид нервима:
ти си млијечна, ти си чајна, ти си очајна,
већ сатима сама на мансарди и нијема,
а киша пљушти по крову и вјетар односи
шешир и вео међу ноћне перипатетике.

МОЛИМ ЗА ТИШИНУ

што прије прекините све дијалоге и све монологи
откажите састанке, конференције, пленуме
растурите скупове, договоре, зборове
сједнице, расправе, округле столове
завршите на брзину и корисне и некорисне разговоре
и ћутите ћутањем одобравања
без примједби без роптања слушајте претворени у уво
ОДСАД САМО ТИШИНА ГОВОРИ

зауоставите казаљке сатова и датуме календара
кочије пролазности на дрндавом друму живота
без њеног топота не може се даље
без њеног чаврљања биће
језиво пуне палате будућности
нека онијеме нека зауставе у себи олују
И НЕКА СВИ САМО ТИШИНУ ЧУЈУ!

тргните узде вранаца брзоплетих
и поткујте их самогласницима њеног гласа
нека проговоре под њима у вриштећем галопу
сва брда славе и све долине пада
истином нека забрује нека правдом загаламе
и најдубље ћутање мора проговорити
течно без замуцкивања причати
ГЛАСОМ ТИШИНЕ СВЕ МОРА ЈЕЧАТИ